เรื่องเสร็จที่ ๘๕๖/๒๕๕๒

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง ผู้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ในคณะวุฒยาจารย์และการพิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการของข้าราชการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๒/๐๗๑๖๙ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความว่า มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีคณะวุฒยาจารย์ ประกอบด้วยประธานและกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ แต่ในการยกร่างข้อบังคับของมหาวิทยาลัย ว่าด้วยคณะวุฒยาจารย์นั้น มีประเด็นข้อขัดข้องในการตีความคำว่า “ซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์” หมายความถึง ผู้ดำรงตำแหน่ง “ศาสตราจารย์” ที่เป็นคณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ เท่านั้นหรือไม่ และมีประเด็นข้อขัดข้องในการพิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการสำหรับผู้ยังคงมีสถานภาพเป็นข้าราชการ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑. การตีความคำว่า “ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์” ตามมาตรา ๒๓

พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง กำหนดไว้เพียงว่า ประธานและกรรมการของคณะวุฒยาจารย์ต้องเป็นผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ โดยมิได้กำหนดไว้ชัดเจนว่า “ผู้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์” จะหมายความถึงศาสตราจารย์ที่เป็นคณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น หรือจะหมายความถึงบุคคลใดก็ตามที่ดำรงตำแหน่ง “ศาสตราจารย์” ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหรือของสถาบันการศึกษาอื่นก็ได้เมื่อพิจารณาบทบัญญัติในมาตรา ๒๔ เกี่ยวกับองค์ประกอบของสภาคณาจารย์ ซึ่งใช้ถ้อยคำว่า ผู้ที่จะเป็นประธานและสมาชิกของสภาคณาจารย์ต้องเป็น “คณาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์” จึงมีข้อสังเกตว่า หากกฎหมายต้องการจะให้ศาสตราจารย์ในมาตรา ๒๓ หมายความถึงเฉพาะศาสตราจารย์ที่เป็นคณาจารย์ประจำด้วยก็อาจจะบัญญัติให้ชัดเจนดังเช่นที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔ ดังนั้น การที่ไม่บัญญัติให้ชัดแจ้งแสดงว่า กฎหมายอาจต้องการให้คำว่า “ผู้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์” อาจจะหมายความถึงบุคคลใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นคณาจารย์ประจำหรือเป็นบุคคล ภายนอกมหาวิทยาลัยก็ได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาบทบัญญัติในมาตรา ๒๑ (๗) และมาตรา ๕๕แล้ว เห็นว่า คำว่า “ศาสตราจารย์” ที่ใช้ในพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็น่าจะหมายความถึงเฉพาะศาสตราจารย์ที่เป็นคณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตามมาตรา ๕๕ ซึ่งได้รับการพิจารณา และเสนอ

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๑/๑๓๘๓ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

จากสภามหาวิทยาลัยเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯแต่งตั้งตามมาตรา ๒๑ (๗) ประกอบกับมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ เท่านั้น จึงหารือ ดังนี้

๑.๑ คำว่า "ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์" ตามมาตรา ๒๓ หมายความถึงคณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหรือหมายความถึงบุคคลใด ๆ ที่ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ไม่ว่าจะเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่น

๑.๒ หากเป็นกรณีที่คำว่า "ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์" ตามมาตรา ๒๓ หมายความถึงคณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่ง "ศาสตราจารย์กิตติคุณ" ตามมาตรา ๕๖ จะถือว่าเป็นศาสตราจารย์ตามมาตรา ๒๓ หรือไม่

๒. การพิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการสำหรับผู้ยังคงสถานภาพเป็นข้าราชการ

เนื่องจากคณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยส่วนหนึ่งยังคงมีสถานภาพเป็นข้าราชการอยู่ และมาตรา ๗๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษามาใช้บังคับสำหรับข้าราชการ แต่มาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้คุณสมบัติ หลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้ง และถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการสำหรับคณาจารย์ประจำเป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย โดยมิได้คำนึงว่าคณาจารย์ประจำนั้นมีสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือข้าราชการ จึงหารือ ดังนี้

๒.๑ การพิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการสำหรับผู้ยังคงสถานภาพเป็นข้าราชการนั้น จะต้องดำเนินการตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยที่ออกโดยสภาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหรือไม่

๒.๒ หากเป็นกรณีที่คำว่า "ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์" ตามมาตรา ๒๓ หมายความถึง คณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเฉพาะสำหรับผู้ยังคงสถานภาพเป็นข้าราชการ จะถือว่า ประกาศคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งกำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการประเภทกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเป็นบุคคลภายนอกมหาวิทยาลัย (ข้อ ๓ ของประกาศฯ ดังกล่าว) ไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งมาตรา ๗๗ วรรคท้าย บัญญัติให้ต้องเป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘) ได้พิจารณาข้อหารือของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีผู้แทนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง คำว่า "ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์" ตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ หมายความถึงคณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น หรือหมายความรวมถึงบุคคลที่ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ของสถาบันการศึกษาอื่นด้วย เห็นว่า ในความเข้าใจทั่วไป คำว่า "ศาสตราจารย์" หมายถึง ตำแหน่งทางวิชาการลำดับสูงที่สถาบันระดับอุดมศึกษาเสนอแต่งตั้ง โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งใด แต่เมื่อนำถ้อยคำเดียวกันนี้ไปบัญญัติไว้ในมาตราต่าง ๆ ของกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งในที่นี้ได้แก่ พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ คำว่า "ศาสตราจารย์" ที่ปรากฏอยู่ในแต่ละมาตราของพระราชบัญญัติดังกล่าวอาจมีความหมายที่แตกต่างกันไปแล้วแต่ถ้อยคำหรือข้อความแวดล้อมที่ประกอบเป็นบริบทในเนื้อหาและความมุ่งหมายของกฎหมายมาตรานั้น ๆ เป็นสำคัญ คำว่า "ศาสตราจารย์" ที่ปรากฏในมาตรา ๒๓[๑] แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นประเด็นที่หารือมานี้เป็นคุณสมบัติของผู้ที่จะดำรงตำแหน่งประธานและกรรมการในคณะวุฒยาจารย์ซึ่งทำหน้าที่พิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการเพื่อเสนอสภามหาวิทยาลัย เมื่อเทียบเคียงกับบทบัญญัติมาตรา ๒๔[๒] วรรคหนึ่ง (๑) ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วยองค์ประกอบส่วนหนึ่งของสภาคณาจารย์ที่กำหนดให้ประธานและสมาชิก ได้แก่ คณาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์แล้ว เห็นได้ว่า บทบัญญัติทั้งสองมาตรานี้เป็นบทบัญญัติที่ว่าด้วยการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ในคณะวุฒยาจารย์และในสภาคณาจารย์ เนื่องจากองค์กรทั้งสองมีภารกิจหน้าที่ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ คณะวุฒยาจารย์มีหน้าที่พิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการเพื่อเสนอสภามหาวิทยาลัย ขณะที่สภาคณาจารย์มีอำนาจและหน้าที่ให้คำปรึกษาและเสนอแนะแก่อธิการบดีตลอดจนหน้าที่อื่น ๆ ซึ่งโดยรวมแล้วเห็นได้ว่า เป็นกิจการภายในของมหาวิทยาลัย ดังนั้น คุณสมบัติของผู้ที่จะดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ในคณะวุฒยาจารย์และในสภาคณาจารย์จึงบัญญัติไว้แตกต่างกัน โดยกำหนดให้ศาสตราจารย์ที่จะดำรงตำแหน่งประธานและสมาชิกในสภาคณาจารย์ต้องเป็น "คณาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์" อันหมายความเฉพาะถึงศาสตราจารย์ที่ทำหน้าที่เป็นคณาจารย์ประจำเท่านั้น ขณะที่บทบัญญัติในมาตรา ๒๓ ใช้ถ้อยคำแต่เพียงว่า คณะวุฒยาจารย์ประกอบด้วยประธานและกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่ง "ศาสตราจารย์" ซึ่งเป็นการบัญญัติกฎหมายโดยใช้ถ้อยคำอย่างกว้างและไม่มีถ้อยคำใดระบุว่า ประธานและกรรมการในคณะวุฒยาจารย์ต้องเป็นคณาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ ดังนั้น คำว่า "ผู้ซึ่ง

---

[๑]มาตรา ๒๓ ให้มีคณะวุฒยาจารย์ประกอบด้วยประธานและกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ ทำหน้าที่พิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการเพื่อเสนอสภามหาวิทยาลัย

จำนวน หลักเกณฑ์และวิธีการได้มา วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของประธานและกรรมการคณะวุฒยาจารย์ รวมทั้งอำนาจและหน้าที่ ตลอดจนการดำเนินงานและการประชุมของคณะวุฒยาจารย์ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

[๒]มาตรา ๒๔ ให้มีสภาคณาจารย์ ประกอบด้วยประธานและสมาชิก ดังนี้

(๑) คณาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์

(๒) คณาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการอื่น

ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์” ตามมาตรา ๒๓[๓] แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมิได้หมายความเฉพาะคณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น หากแต่หมายความถึงบุคคลใด ๆ ที่ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ทั้งของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและของสถาบันการศึกษาอื่นด้วย

ประเด็นที่สอง หากคำว่า “ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์” ตามมาตรา ๒๓ หมายความถึงคณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น ผู้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์กิตติคุณตามมาตรา ๕๖ จะถือเป็นศาสตราจารย์ตามมาตรา ๒๓ หรือไม่ เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า คำว่า “ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์” ตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ มิได้หมายความเฉพาะผู้เป็นคณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ “ศาสตราจารย์กิตติคุณ” ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ประเภทหนึ่งตามมาตรา ๕๖[๔] แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็น “ศาสตราจารย์” ตามมาตรา ๒๓ ดังกล่าวด้วย

ประเด็นที่สาม การพิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการสำหรับผู้ยังคงสถานภาพเป็นข้าราชการจะต้องดำเนินการตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๕๕[๕] แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้คณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยมีตำแหน่งทางวิชาการ ได้แก่ ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์ โดยคุณสมบัติ หลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้ง และถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย ผู้มีสิทธิได้รับการพิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ จึงต้องเป็นคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย และในเรื่องนี้คณะกรรมการกฤษฎีกา

---

[๓]โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

[๔]มาตรา ๕๖ ศาสตราจารย์ซึ่งมีความรู้ความสามารถและความชำนาญเป็นพิเศษและพ้นจากตำแหน่งไปโดยไม่มีความผิด สภามหาวิทยาลัยอาจแต่งตั้งให้เป็นศาสตราจารย์กิตติคุณในสาขาที่ศาสตราจารย์ผู้นั้นมีความเชี่ยวชาญเพื่อเป็นเกียรติยศได้

คุณสมบัติ หลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้ง และถอดถอนศาสตราจารย์กิตติคุณ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

[๕]มาตรา ๕๕ คณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยมีตำแหน่งทางวิชาการ ดังนี้

(๑) ศาสตราจารย์

(๒) รองศาสตราจารย์

(๓) ผู้ช่วยศาสตราจารย์

(๔) อาจารย์

ศาสตราจารย์นั้น จะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

สภามหาวิทยาลัยอาจกำหนดให้มีตำแหน่งทางวิชาการที่เรียกชื่ออย่างอื่นด้วยก็ได้ โดยทำเป็นประกาศของมหาวิทยาลัยและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

คุณสมบัติ หลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้ง และถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

(คณะที่ ๘) ได้เคยให้ความหมายของคำว่า “คณาจารย์ประจำ” ไว้ในบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง มหาวิทยาลัยบูรพาขอหารือคุณสมบัติหัวหน้าภาควิชา (เรื่องเสร็จที่ ๑๕๑/๒๕๔๙) ว่า *“คณาจารย์ประจำ หมายถึงบุคลากรของมหาวิทยาลัยที่มีหน้าที่เป็นอาจารย์ผู้สอนและทำงานประจำอยู่ในมหาวิทยาลัยเป็นสำคัญไม่รวมถึงบุคลากรสายสนับสนุนและอาจารย์พิเศษแต่อย่างใด”* ดังนั้น ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยและพนักงานมหาวิทยาลัยซึ่งทำหน้าที่เป็นอาจารย์ผู้สอนและทำงานประจำอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑

ประเด็นที่สี่ หากคำว่า “ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์” ตามมาตรา ๒๓ หมายความถึงคณาจารย์ประจำของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น การที่ศาสตราจารย์ซึ่งมีสถานภาพเป็นข้าราชการดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการของคณะวุฒยาจารย์ จะถือเป็นกรณีที่ประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่สอดคล้องกับมาตรา ๗๗[๖] วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือไม่ เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า คำว่า “ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์” ตามมาตรา ๒๓[๗] แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ หมายความรวมถึงบุคคลที่ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ของสถาบันการศึกษาอื่นด้วย จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาประเด็นนี้

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ
(คุณพรทิพย์ จาละ)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ธันวาคม ๒๕๕๒

---

[๖]มาตรา ๗๗ ให้โอนบรรดาข้าราชการ ลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานราชการและพนักงานของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาเป็นข้าราชการ ลูกจ้างของส่วนราชการและพนักงานมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ ฯลฯ

ในกรณีที่การนำกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือระเบียบที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา หรือระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างของส่วนราชการมาใช้บังคับตามวรรคสองไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้ หรือมีกรณีที่ไม่อาจนำมาใช้บังคับได้ด้วยเหตุใด ๆ ให้การดำเนินการในส่วนที่ไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้หรือในส่วนที่ไม่อาจนำกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือระเบียบดังกล่าวมาใช้ได้ เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

[๗]โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น